

בתי המשפט

א 033613/03

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 28/10/2004

כפני: כב' השופטת רות רונן

בעניין: יצחק יואב

ע"י ב"כ עו"ד טיטונוביץ תובע

נגד

משה הלוי

ע"י ב"כ עו"ד אילון נתבע

פסק דין

1. התובע הגיש נגד הנתבע (יחד עם שניים נוספים שהתביעה נגדם הסתיימה בהסדר גישור) תביעה בעוולה של לשון הרע.

2. העובדות הרלוונטיות לעניין ברובן אינן שנויות במחלוקת, והן בקצרה כדלקמן: התובע הוא עיתונאי, הכותב ועורך אתר ברשת האינטרנט, המכונה "חדשות מחלקה ראשונה". התובע פרסם ביום 9.3.01 כתבה באתר "חדשות מחלקה ראשונה", המתייחסת לכב' השופטת העליונה, השופטת בייניש. התובע ביקר, במסגרת הכתבה, את כב' השופטת בייניש, בהתייחס לתקופה בה היא היתה פרקליטת המדינה, וציין את דעתו לפיה היא פתחה את פרקליטות המדינה ל"בחישות של העיתונות ולהזנה חוזרת עמם".

במסגרת הכתבה הופיעה תמונה של כב' השופטת בייניש, כשמתחתיה הופיע הכיתוב "הזנה חוזרת".

3. ביום 11.3.01, פרסם הנתבע במסגרת פורום באתר האינטרנט "רוטר-נט" את הפרסום כדלקמן:

"יואב יצחק כינה את שופטת העליון – זונה. כנראה שזו היתה טעות דפוס שתוקנה כבר אתמול, יום שבת, אבל הביטוי "הזונה חוזרת" מתחת לתמונתה של שופטת בית המשפט העליון דורית בייניש מדברת בעד עצמה, ומציגה את התייחסותו המזלזלת של העיתונאי לשופטי בית המשפט העליון".

הנתבע הוסיף לפרסום באתר "רוטר-נט" צילום מסך של רשימת הכתבות, שנחזה להיות צילום של הפרסום באתר התובע. במסגרת הכיתוב מתחת לתמונתה של כב' השופטת בייניש,

בתי המשפט

א 033613/03

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 28/10/2004

בפני: כב' השופטת רות רונן

(שנחזתה להיות, כאמור, התמונה שפורסמה באתר "מחלקה ראשונה") נכתב באתר רוטר-נט
- "הזונה חוזרת".

ידיעה זו היא נשוא התביעה דנן, והיא תכונה להלן "הידיעה הפוגעת" או "הפרסום הפוגע".

האם הפרסום מהווה "לשון הרע"?

4. השאלה הראשונה שיש לבחון אותה במסגרת פסק דין זה, היא האם הידיעה הפוגעת היא
ידיעה שיש בה משום הוצאת לשון הרע כנגד התובע ע"י הנתבע.

הנתבע טען בהקשר זה בסיכומיו, כי התובע לא הוכיח כי הידיעה הפוגעת פורסמה, וכי התובע
לא הוכיח כי דברי העלבון בידיעה מתייחסים אליו. כן נטען, כי הידיעה הפוגעת מהווה הבעת
דעה לגיטימית מטעמו של הנתבע, כנגד סגנונו של התובע התוקף אישי ציבור, ובין היתר את
כב' השופטת בייניש, בסגנון בוטה ומשתלח.

5. אינני מקבלת את טענות הנתבע בהקשר זה.
הידיעה הפוגעת פורסמה באתר אינטרנט פתוח לכלל ציבור הגולשים. בעת שהיא היתה
מפורסמת, יכול היה כל גולש באתר רוטר נט לראות אותה. הנתבע העיד כי אתר זה הוא אתר
חדשות פופולרי, שתפוצתו כ-30,000 גולשים ביום (ר' עמ' 16, שורות 8-11). לא ניתן
להתחקות אחר זהותם המדויקת של הגולשים אשר ראו בפועל את הידיעה בשעה שהיתה
מפורסמת, אולם בהעדר כל ראיה אחרת, ניתן להניח שכפי שהתובע ראה את הידיעה, ראה
אותה לפחות עוד גולש אחד. לכן, ניתן לקבוע כי היסוד של הפרסום הוכח.

6. אני סבורה גם, כי הוכח כי דברי העלבון בידיעה הפוגעת מתייחסים לתובע. דברי העלבון
המתייחסים אליו אינם הדברים שנאמרו על כב' השופטת בייניש (שהם כמובן דברי עלבון
בוטים ביחס אליה).

העלבון והפגיעה בתובע, הם בכך שיוחסה לו התבטאות פוגעת, בוטה, זולה ומכוערת כלפי
שופטת בבית המשפט העליון.

ייחוס של התבטאות כזו לכל אדם, וקל וחומר לעיתונאי שעיסוקו הוא בכתיבה, הוא דבר
העלול להשפיל אותו בעיני הבריות, לעשותו מטרה לשנאה, ללעג ולבוז מצידם, לפגוע בו,

בתי המשפט

א 033613/03

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 28/10/2004

בפני: כב' השופטת רות רונן

במשלח ידו, המקצועו ובעיסוקו (ר' ההגדרה בס' 1(1) ו-3) לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה – (1965), והדברים ברורים.

7. אינני סבורה גם כי הנתבע הוכיח כי הפרסום הפוגע הינו בגדר "הבעת דעה". עיון בפרסום מעלה, כי הנתבע הציג כעובדה שהתובע כינה את כב' השופטת בייניש - "זונה". הדברים נובעים מהתוכן של הפירסום הפוגע, ובעיקר, ללא צל של ספק הם נובעים ממה שנחזה להיות צילום של הכתבה של התובע. המסקנה של הקורא הסביר מעיון בצילום ה"אותנטי" לכאורה שפורסם ע"י הנתבע, היא כי הדברים פורסמו ע"י התובע האופן בו הם מוצגים באתר רוטר-נט, ע"י הנתבע – היינו כי התובע הוסיף את הכיתוב "הזונה חוזרת" מתחת לתמונתה של כב' השופטת בייניש.

כידוע, על מנת להבחין בין הבעת דעה לבין קביעה עובדתית:

"יש לתת משקל לאופן בו היא (האמירה, ר. ר.) נתפסת בעיניו של הקורא הסביר. רוצה לומר, האם סובר הוא כי הוא מוזמן לשפוט את האמרה, או שמא מתבקש הוא לאמצה כעובדה, וללא ביקורת עצמאית".
(ר' ע"א 3199/93 קראוס נ. ידיעות אחרונות בע"מ, פ"ד מ"ט (2) 843.

בהתאם למבחן זה, ואף אם אשים עצמי במעמדו של הקורא הסביר של אתר האינטרנט רוטר-נט, או של גולשי הפורום, אין ספק כי הנתבע התיימר להציג עובדה, שהתובע פרסם את הפרסום האמור, באופן בו הוא הוצג באתר רוטר-נט.

בתי המשפט

א 033613/03

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 28/10/2004

בפני: כב' השופטת רות רונן

הגנות

8. משנקבע כי בפרסום יש משום לשון הרע, יש לבחון האם הוכיח הנתבע הגנה כלשהיא מההגנות העומדות לו ע"פ החוק.

בכתב ההגנה מטעמו, העלה נתבע טענות לגבי אשם תורם של התובע, אי מילוי חובתו להקטין את נזקיו, העדר נקיון כפיים של התובע, וכן טענות על פיהן הפרסום היה רק בגדר מהתלת פורים נעדרת כוונת זדון (ר' ס' 9 ו-13 לכתב ההגנה). כן נטענה טענת "אמת דיברתי" (ר' סעיף 18 לכתב ההגנה).

בסיכומים מטעמו, העלה הנתבע גם את הטענות הבאות: כי בפרסום הידיעה יש משום ענין ציבורי, הגנת אמת בפירסום, הסתמכות על חופש הביטוי, תום לב והגנות הנובעות מ-ס' 15 (1) (2) (4) (6) ו-(10) לחוק, התנהגות תורמת, והגנת "זוטי דברים" (de minimis).

התובע טען בסיכומיו, כי חלק מההגנות האמורות מהוות הרחבת חזית, שהוא התנגד ומתנגד לה.

בסיכומי התשובה כפר הנתע בטענה (ר' ס' 9 לסיכומי התשובה).

9. אף שבעולה מפירוט טענות ההגנה שפורטו בכתב ההגנה, עולה כי חלק מהטענות בסיכומים מהוות הרחבת חזית, הרי למען שלמות התמונה אדון בכל טענות ההגנה של הנתבע, שכן – כפי שיפורט להלן, אינני סבורה כי יש באף לא אחת מהן כדי לפטור את הנתבע מאחריותו לעצם העוולה של לשון הרע.

טענת "אמת דיברתי"

10. כפי שעולה מהדברים שפורטו לעיל בפסק דין זה, אינני סבורה כי לנתבע עומדת טענת הגנה זו.

אף אם נניח לצורך הענין כי הנתבע אכן היה סבור כי הביטוי "הזנה חוזרת" זהה לביטוי "הזנה חוזרת", כשהוא נכתב בכתב חסר, אין בכך כדי להסביר מדוע ביצע הנתבע את השינוי

בתי המשפט

א 033613/03

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 28/10/2004

בפני: כב' השופטת רות רונן

בכיתוב בפירסום שפורסם באתר "רוטר-נט", תוך הוספת האות "ו" למילה "הזנה", אות שאין כל מחלוקת שלא הופיעה בידיעה המקורית, והוספה רק ע"י הנתבע.

ההוספה הזו למה שנחזה להיות צילום מדויק של הפרסום המקורי, איננה בגדר "אמת" – לא כך נראה הפרסום המקורי. יתרה מזאת, העובדה שהנתבע מצא לנכון להוסיף את האות "ו" לפרסום של התובע, לחיזוק טענתו, מעידה על כך כי גם הנתבע היה ער לכך כי יש הבדל בין הביטוי "הזנה חוזרת", לבין הביטוי "הזנה חוזרת" – שאלמלא כן, היה מסתפק בפרסום הכתבה המקורית, בלא שינוי שלה.

הטענה לפיה מדובר בביטויים זהים – או שכך הבין זאת הנתבע – אף עומדת בסתירה לטענה בדבר "מהתלה פורימית". אחת מהשתיים: או שהנתבע אכן חשב שהתובע כינה את כב' השופטת בייניש בכינוי הבוטה, ואם כך – אין מדובר בבדיחה או במהתלה כלל; או שהנתבע היה מודע לכך כי אין מדובר בביטוי "זונה", ואם כך, לא עומדת לו טענת "אמת דיברתי".

11. יתרה מזאת, מתשובותיו של העד בחקירתו הנגדית עולה, כי גם לגרסתו, יתכן שלו היה קורא את הכתבה במלואה, היה מבין כי הביטוי "הזנה חוזרת" – נכתב בקונטקסט של הכתבה כולה, ואז, כדבריו "אולי הייתי מבין את המשמעות של המילה" (עמ' 19, שורות 9-10). טענת הנתבע בהקשר זה היתה, כי הוא לא טרח לקרוא את כל הכתבה.

ראשית, יצויין, כי בטרם נחפז הנתבע למסקנות לגבי משמעות הביטוי "הזנה חוזרת" ושינויו, מן הראוי היה כי הנתבע יטרח לקרוא את כל הכתבה. בנוסף, מהמוצג ת/2 שהוא חלק מהידיעה הפוגעת, ניתן לראות את השורות הראשונות של הכתבה עצמה, ומכאן שהנתבע לפחות ראה את הכתבה כולה, ויכול היה לקרוא אותה.

לכן, אינני מקבלת את טענת "אמת דיברתי" מטעמים דומים. אינני מקבלת את טענת תום הלב.

בתי המשפט

א 033613/03

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 28/10/2004

בפני: כב' השופטת רות רונן

הגנות ס' 15 לחוק איסור לשון הרע

1

2

3 12. ס' 15(1) – אי ידיעת הנתבע על הנסיבות שמהן משתמעת לשון הרע – לאור האמור לעיל,

4 אינני מקבלת את הטענה. כאמור, לו היה הנתבע סבור באמת ובתמים כי יש זהות מוחלטת בין

5 הביטוי שפורסם ע"י התובע, לבין הביטוי "הזונה חוזרת" – הוא לא היה מתאמץ לבצע את

6 השינוי הנחזה בצילום הלכאורי של הכתבה המקורית, אלא היה מסתפק בהעתקה ממשית

7 (ללא שינוי או זיוף), של הכתבה המקורית, לכל היותר אולי תוך צירוף הבעת דעה שלו עצמו

8 לגבי משמעות הדברים לפי הבנתו.

9

10 כאמור, לא כך נהג הנתבע. הנתבע שינה את הכיתוב, ומכאן שהבין שהכיתוב כמות שהוא אינו

11 זהה לכיתוב שהוא ייחס לתובע. השינוי היזום הזה, מעיד על כך כי הנתבע ידע את הנסיבות

12 מהן משתמעת לשון הרע.

13

14 13. ס' 15(2) – חובה מוסרית וחברתית של הנתבע לפרסם את הפרסום – הנתבע טוען כי סבר

15 שהתובע משתמש במזיד בכינוי גנאי נגד כב' השופטת בייניש, וחש חובה מוסרית וחברתית

16 להביא ענין זה לידיעת ציבור הגולשים, תוך חשיפת כוונתו האמיתית של התובע.

17

18 טענה זו היתה יכולה, אולי, לעמוד, לולא היה הנתבע מבצע את השינוי בכיתוב מתחת לתמונה

19 של כב' השופטת בייניש. שינוי זה, שומט את הקרקע מתחת לטענה, שכן לו היה הנתבע

20 מבקש לחשוף את כוונתו האמיתית של התובע (כפי שהוא הבין אותה לטענתו), היה עליו

21 להביא את הדברים בשם אומרם באופן מדויק, ולאחר מכן לחוות את דעתו ביחס אליהם.

22 לענין זה יש להוסיף, כי בטרם החליט הנתבע "לפרש" עבור קוראי האתר את דבריו של

23 התובע, מן הראוי היה כי יקרא את הכתבה, או לפחות את חלק ממנה ממנו "נגזר"

24 הציטוט – ולו היה עושה כן, הרי גם לגרסתו שלו, "אולי היה מבין את המשמעות של המילה".

25

26 14. ס' 15(4) – הבעת דעת על התנהגות אדם בתפקיד ציבורי – אינני מוצאת לנכון להתייחס

27 לשאלה האם התובע הוא אדם בתפקיד ציבורי (ככל הנראה – כן), שכן כפי שצויין לא אחת

28 לעיל, הפרסום הפוגע איננו בגדר "הבעת דעה", אלא יש בו קביעת עובדה.

29 דברים דומים ניתן לומר גם לגבי טענת ההגנה שבסעיף 15(6) – הבעת דעה על פעולה

30 שנעשתה בפומבי.

בתי המשפט

א 033613/03

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 28/10/2004

בפני: כב' השופטת רות רונן

- 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5
 - 6
 - 7
 - 8
 - 9
 - 10
 - 11
 - 12
 - 13
 - 14
 - 15
 - 16
 - 17
 - 18
 - 19
 - 20
 - 21
 - 22
 - 23
 - 24
15. ס' 15(10) – הפרסום נעשה כדי לגנות לשון הרע שפורסמה קודם לכן - לו אכן ביקש הנתבע, כטענתו, להביע את מורת רוחו מן הביטויים הפוגעניים שפרסם התובע אודות כב' השופטת בייניש – היה עליו לעשות זאת – להביע את דעתו, ומורת רוחו, על סמך העובדות כהווייתן. הגנה זו לא יכולה לעמוד לנתבע דנן, נוכח התנהגותו, כפי שפורטה לעיל.
16. התנהגות תורמת מצד התובע – אני סבורה כי טענה זו אינה יכולה להיות טענת הגנה במקרה דנן, על כל נסיבותיו כפי שפורטו לעיל. מקובלת עלי בהקשר זה טענת ב"כ התובע, כי טענה זו מעידה על כך כי הנתבע בפרסום הפוגע, אכן התכוון לפגוע בתובע ו"למצות את הדין" איתו (ר' סעיף 186 לתצהיר עדותו הראשית של הנתבע).
- להתנהגות התובע ולפרסומים שונים שפורסמו על ידו, אתייחס להלן, בעת הדיון בגובה הפיצוי שיש לפסוק לזכות התובע.
17. הגנת "זוטי דברים" – אני סבורה כי אין לקבל טענה זו. סילוף מפורש של דברים שנאמרו ע"י עיתונאי, תוך יצירת מצג כאילו הוא אמר את הדברים, שהם דברים בוטים ביותר, כלפי מי שהיא שופטת בבית המשפט העליון בישראל – איננו "זוטי דברים". הטענות המופיעות בהקשר זה בסיכומיו של ב"כ הנתבע יבואו לידי ביטוי בדיון לגבי גובה הנזק.
- מטעמים דומים, אינני מקבלת את הטענה בדבר היות הפרסום "מהתלת פורים", ואת הטענה בדבר חופש הביטוי.
- אינני סבורה כי העובדה שהתובע מלכתחילה לא ראה צורך בהגשת תצהיר עדות ראשית מטעמו, יש בה כדי לשנות את מסקנותיי כלעיל, ודאי לא לאחר שהתובע נחקר ע"י ב"כ הנתבע בבית המשפט, ומסר – במסגרת חקירה זו – את גרסתו.

בתי המשפט

א 033613/03

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 28/10/2004

בפני: כב' השופטת רות רונן

שיעור הפיצויים

18. התובע עותר כי בית המשפט יפסוק לזכותו פיצויי ללא הוכחת נזק בשיעור של 100,000 ₪ מכוח סעיף 7א (ג) לחוק. לטענתו, מטרתו של הפיצוי ללא הוכחת נזק היא ליתן סיפוק לנתבע, שיוכל לדעת כי מכירים בכך שנעשתה כלפיו עוולה, ולחנך את הקהל שלא לפגוע בשמו הטוב של אדם. התובע הפנה את בית המשפט לכך, שהאתר בו פורסמה הידיעה הפוגעת הוא אתר נפוץ, לגירסתו של הנתבע עצמו. כן טען התובע, כי הנתבע הוסיף להתנהג בצורה "משתלחת", גם לאחר פרסום הידיעה הפוגעת, תוך שעל פי הטענה הנתבע ניסה להטעות את בית המשפט, ויצא מתוך הנחה ש"הכל מותר לו".

19. מנגד, טען הנתבע כי יש להפחית את שיעור הפיצוי שיש להשית עליו. ראשית, יצויין כי הנתבע לא כפר במסגרת סיכומיו, בחלותו של סעיף 7א (ג) לחוק. הנתבע טען טענותיו לענין הפחתת הפיצוי, תוך הפניה בהקשר זה להוראות ס' 19 לחוק. לאור כל האמור לעיל בפסק דין זה, אינני מקבלת את טענות הנתבע ביחס לס' 19(1) – 19(3) לחוק.

עם זאת, אני סבורה כי יש לקבל את הטענה המתייחסת לסעיף 19(4). הנתבע אכן התנצל מספר פעמים על הפרסום שביצע. פרסום ההתנצלות נעשה במסגרת פורום האתר - בו פורסמה הידיעה הפוגעת מלכתחילה. עוד יש לציין בהקשר זה כי הפרסום נמחק, מייד לאחר שהתובע דרש כי הוא יימחק.

20. כן ציין הנתבע, כי לתובע יש "שם רע" ממילא, לאור מעשים שביצע בעבר, ושלפרסום יש קשר אליהם. כן נטען כי התובע, צריך להיות מוכן לספוג ביקורת, גם אם היא קשה וכואבת, ואף אם היא גובלת באי דיוקים עובדתיים.

בתי המשפט

א 033613/03

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 28/10/2004

בפני: כב' השופטת רות רונן

21. אני סבורה כי יש להביא בחשבון, לענין הנזק הנטען של התובע בקשר עם הפרסום דנן, את שמו של התובע בהקשר הרלוונטי.
- אני סבורה כי נתבע רשאי טעון טענות בהקשר זה, גם כאשר הפיצוי המבוקש הוא פיצוי ללא הוכחת נזק. לטעמי, אין בהוראת ס' 7א' כדי להגביל תובע מלהוכיח שנזקו גדול יותר, אולם אין בו גם כדי לחייב את בית המשפט לפסוק את הסכום הנקוב בכל תביעת לשון הרע, כפיצוי חובה שאין לרדת ממנו - ונותר לבית המשפט שיקול דעת (ר' ת.א. (שלום כפ"ס) 7830/00 בורוכוב נ. פורן, דינים שלום י"ט 309). על כל פנים, התובע בענייננו לא טען אחרת.
22. כאמור, "השם הרע" שהוציא הנתבע לתובע בפרסום הפוגע, הוא שם רע של מי שמשמין שופטת של בית המשפט העליון, ומכנה אותה בביטוי פוגע, בוטה וזול.
- כדי לבחון את הנזק שנגרם לתובע, יש לבחון, אם כן, איזה "שם" היה לתובע בהקשר זה, קודם לפרסום הנטען.
23. לענין זה, הוכיח הנתבע כי לתובע יש שם של אדם המותח ביקורת קשה, נוקבת ואף בוטה, הן על כב' השופטת בייניש, והן על אישי ציבור אחרים.
- כך, לשם הדוגמה, הובאו ציטוטים של התובע בהם הוא כינה את כב' השופטת בייניש "נעדרת מוסריות" ו"פועלת באופן מופקר ומושחת" (נספחים ט"ז וי"ז לתצהיר הנתבע).
- יצוין בהקשר זה, כי גם השימוש ע"י התובע, בכתבה המקורית שפרסם, מתחת לתמונתה של כב' השופטת בייניש, דווקא בביטוי "הזנה חוזרת" (שהוא שגוי מבחינה לשונית) – מכל הביטויים האחרים שהופיעו בכתבה, אינו בהכרח מקרי.
- עוד הוכח, כי גם השימוש בפועל "ז-נ-ה", אינו זר לתובע, אשר כתב על מר שמעון פרס כי הוא הוריד את המערכת הפוליטית לזנות (מוצג נ/3).
- ייחוס הכיתוב של המילים "הזונה חוזרת" לתובע ע"י הנתבע, היא עליית מדרגה. אין ספק כי שימוש בביטוי כזה, באופן כה בוטה וחד משמעי, לא נעשה ע"י התובע מעולם. אולם, כפי שצוין לעיל, הפגיעה בשמו של התובע, שמאחוריו שורה ארוכה של פרסומים פוגעים (פחות) ובוטים (פחות), היא פגיעה פחותה, לעומת מקרה בו היה מדובר בתובע אחר, אשר מעולם לא פרסם פרסום בוטה אחר, ומעולם לא מתח כל ביקורת שהיא על כב' השופטת בייניש.

בתי המשפט

א 033613/03

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 28/10/2004

בפני: כב' השופטת רות רונן

24. התובע הוא אדם פרובוקטיבי, המעורב בדו שיח הציבורי, בכלל, ובשיח הנוגע לבית המשפט העליון ולשופטת בייניש בפרט. בנוסף, קיים "דו שיח" בינו לבין האתר "רוטר-נט", שבמסגרתו מתח התובע לא אחת ביקורת על האתר ויוצריו.
- פרובוקציה מצד נפגע עשויה לשמש טעם להפחתת פיצויים עד כדי שלילתם (ר' למשל ע"א 1370/91, לטפי נ. חביבי, פ"ד מ"ז (1), 535).
- אכן, בענייננו, אין בהיותו של התובע אדם פרובוקטיבי, כדי להצדיק את מעשיו של הנתבע, אולם יש בכך כדי להפחית את שיעור הפיצוי שיש לפסוק לזכותו.
- עוד יציין, לזכות הנתבע, כי כבר בפרסום הפוגע הוא ציין גם כי הכינוי של השופטת בייניש ע"י התובע היה כנראה "טעות דפוס שתוקנה רק אתמול". גם בכך יש כדי להוציא חלק מהעוקץ שבפרסום הפוגע.
- בנוסף, מכתב התביעה עולה כי גם לגרסת התובע, דקות אחדות לאחר הפרסום הפוגע, התפרסמו בפורום שבאתר רוטר-נט הדברים הבאים:
- "כעת נשאר כתוב 'הזנה חוזרת' – ממש חכם גדול. כל אחד מבין שמאחורי המילה המכובסת הזאת הוא מתכוון 'הזונה חוזרת' (ס' 19 ג' לכתב התביעה).**
- כלומר, הפרסום ללא ההסתייגות הנ"ל, היה קיים בפורום במשך מספר דקות בלבד.
- כן, יש לציין כי הנתבע התנצל על הדברים – ולא התרשמתי כי התנצלויותיו לא היו כנות.
25. לאחר שהבאתי בחשבון את כל השיקולים שלעיל, אני סבורה כי יש לחייב את הנתבע לפצות את התובע בסך של 10,000 ש"ח.

בתי המשפט

א 033613/03

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 28/10/2004

בפני: כב' השופטת רות רונן

1 בנוסף יישא הנתבע בהוצאות התובע ובשכ"ט עו"ד בסך 7,500 ₪ + מע"מ.

2

3 ניתן היום י"ג בחשון, תשס"ה (28 באוקטובר 2004) בהעדר הצדדים

4 המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים בדואר רשום ובאמצעות הדואר האלקטרוני.

5

ר. רונן, שופטת

6

7

8